

Нема ТВ-извештаја са избора а да репортер с лица места не пита појединце „који су управо обавили грађанску дужност“: шта очекују. Пресрећни бирач онда започне како је коначно дошао тренутак да се прекине с досадашњом праксом и да ова земља/град крену путем напретка... То се после скрати на монтажи, али остане тај дух наде. Неки буду конкретнији: да им се, коначно, плата повећа. Или, да се обезбеди будућност за њих и њихове унуке.

Овај текст се пише као уочавање да су те изјаве, после последњих неколико избора, толико бледе да постају тужна чињеница о стању у које смо допали. Има томе три деценије како смо се и ми „на брдовитом Балкану“ дочепали тог права да као народ „поверавамо обављање политичке власти представничком телу, а... и председнику државе, а који онда представљају његову (дакле народну) суверену вољу“.

Много се полаже у чин бацања папирића у кутије на којима смо ми показали да смо писмени, јер је то „извор и темељ легитимитета целовитог система државне власти“. Људи које ми изаберемо доносе законе, бирају министре, говоре у скупштинама шта год хоће...

Ове ТВ-анкете у последње време су без много речи, одсуство очекивања, зачињене смешком без наде. Више нема шта да се очекује. Неће се десити ништа. Они које бираш већ су били, они који нису били – исти су као они које бисте желели да смените. „Бољи живот“ се и даље појављује само у репризама ТВ-серије снимљене пре три и по деценије.

Обећали су нам позападњавање. Бићемо као они, рекли су. Они су „слободни, богати и срећни“ и помоћи ће нам да и ми будемо такви. Једино нико није гарантовао да може да се остане на оној степеници до које смо били стигли.

Пре четврт века је (у Босни и Херцеговини) завршен рат. И онда је покренут поступак „имплементирања“ демократије. Што је, кад се преведе на „наш језик“, (који год),

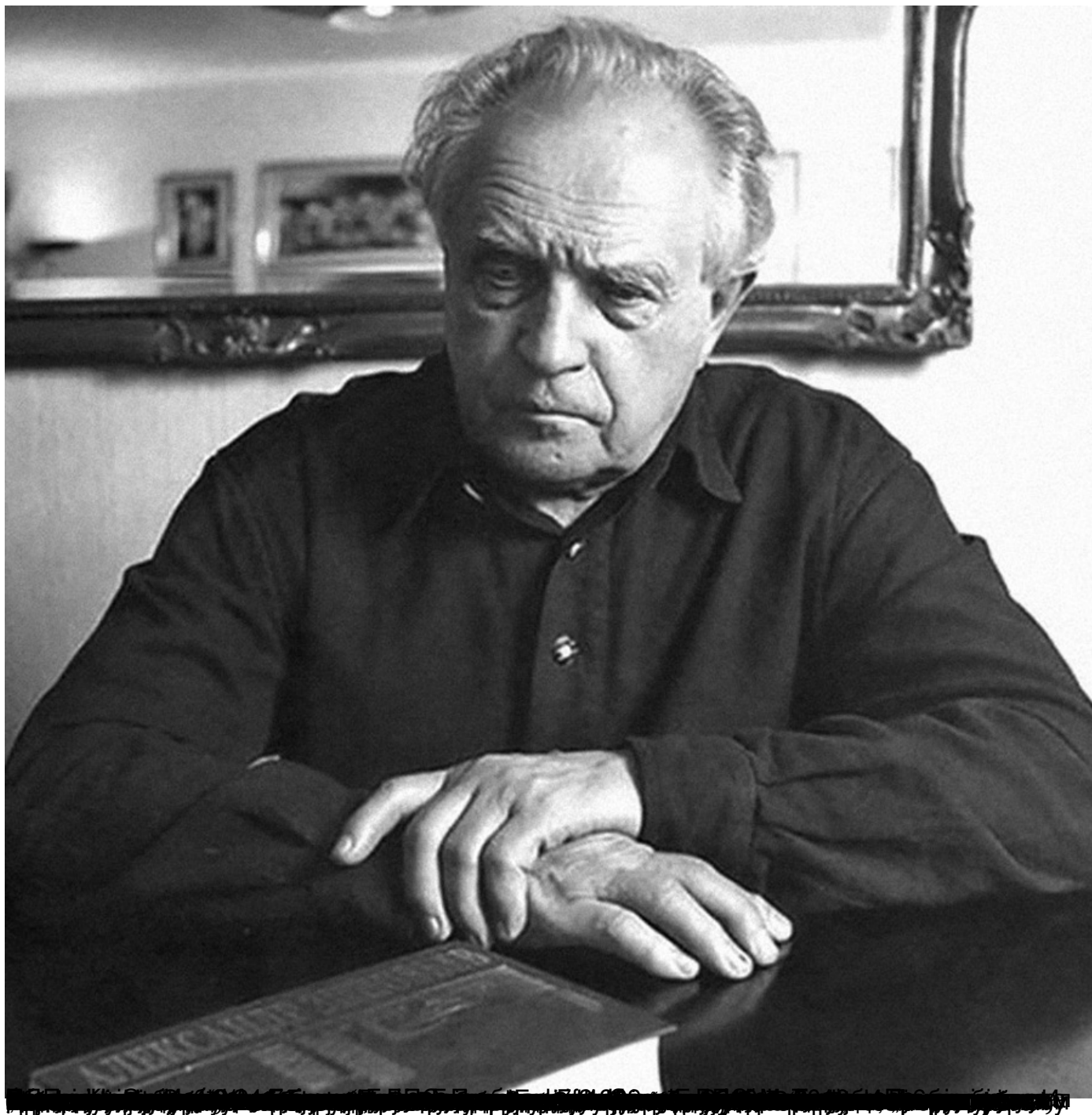
„извршење плана, идеје, модела или политике“. План је туђи, последице су наше. Обећали су нам позападњавање. Бићемо као они, рекли су. Они су „слободни, богати и срећни“ и помоћи ће нам да и ми будемо такви. Једино нико није гарантовао да може да се остане на оној степеници до које смо били стигли.

Још пред крај последње деценије преходног века Александар Зиновјев је објаснио да позападњавање за земљу на којој се ради значи „дестабилизovati је; допринети кризи економије, државног апарата и идеологије; поцепати становништво земље на непријатељске групе, атомизирати га, подржавати све опозиционе покрете, поткупити интелектуалну елиту и привилеговане слојеве; истовремено вршити пропаганду о врлинама западног начина живота; подстицати завист међу становништвом земље која се позападњачује према западном изобиљу; стварати илузију да је ово изобиље достижно у најкраћем могућем року уколико њихова земља ступи на пут трансформације по западним обрасцима; заразити народ пороцима западног друштва, представљајући пороке као врлине, као истинско испољавање слободе личности“.

Чари колонијалне демократије

Пише: Слободан Рељић
субота, 27 фебруар 2021 10:00

Чари колонијалне демократије

Пише: Слободан Рељић
субота, 27 фебруар 2021 10:00

Чари колонијалне демократије

Пише: Слободан Рељић
субота, 27 фебруар 2021 10:00

